

mateixos elements, treballen millor». Res a dir-li, doncs.

L'autor diu que li agradaria, si fos possible, que amb l'excusa d'aquesta publicació ens endinséssim en els turons i els carenes, en els riberals i els vessants d'aquest territori nostre, amb la motivació de conèixer el romànic empordanès. Jo hi afegeixo, a més, que hauríem de ser capaços, tot visitant aquests indrets, d'aprendre la gran lliçó molt ben expressada pel fundador de l'escoltisme en el seu testament, en el sentit de mirar de deixar el món una mica millor de com l'hem trobat.

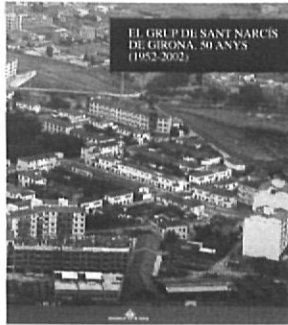
David Pujol i Fabrelles

Sant Narcís, geografia del record

SERRA PARDÀS, Manel.
El Grup de Sant Narcís de Girona. 50 anys (1952-2002). Girona: Ajuntament, 2002.

Que Sant Narcís fou un barri de nova planta creat en temps de postguerra per solucionar el problema de l'habitatge i maquillar mancances del règim ho va explicar i documentar de forma excel·lent Rosa Maria Fruquell en el seu llibre publicat l'any 1988. L'arquitecte Ignasi Bosch

ideà, projectà i promogué una ciutat-jardí als afores de la ciutat. Amb els canons ben marcats, amb ideologia i sociologia homologada, tan uniforme com els arcs de la plaça i de tanta varietat continguda com les combinacions d'elements d'arquitectura popular que s'alternen per trobar una fisonomia pròpia.

Aquesta *siedlung* a la gironina va propiciar un espai per viure a tota una generació de gironins. Un d'ells és Manel Serra, que amb aquesta monografia reviu i revisa la quota de record que els anys han dipositat al seu cor i a la seva ment. Aquest llibre, dedicat al barri de Sant Narcís, que enguany fa 50 anys, és el primer d'una sèrie que l'Ajuntament vol dedicar als barris de la ciutat.

Quan ets petit vius les coses per primera vegada, el temps s'allargassa mandrós, sobretot les tardes d'estiu, i el fred no es fa tan viu ni tan humit a l'hivern. Els records que es generen es guarden en positiu, potser perquè es barregen amb el

gust del pa amb xocolata i el so d'aquelles cançons de moda. Records de primera d'un món que et sembla just i rodó, o quadrat, com el rectangle de la plaça on vas aprendre a anar en bicicleta, on vius l'encís de les primeres vetlles i revetlles d'estiu.

Els que hi van créixer retroben en el llibre el company de jocs, l'itinerari dolç del record. Els qui hi vam arribar més tard, hi descobrim aquell *alter ego* dels nostres adults estimats de quan infants i barri gastaven calça curta i joguina de cartró.

Després, les fotografies ens certifiquen que tot allò va passar i no ho hem somiat, que hem canviat molt o poc, segons es miri, i que era tal i com ho recordem o ens ho han explicat. Potser tot era més ample i més gran, però és que nosaltres també érem més petits... El mateix barri en un altre context, les mateixes cases amb noves generacions. Sant Narcís va ser un bon lloc per créixer per a Manel Serra i tota la seva generació, la de les germanes i germans grans, i la dels més petits. Ho continua essent avui, un entorn amable que, com abans i com sempre, també pateix la calidoscòpica realitat social amb mancances i temes pendents.

Més mancances i temes pendents hi havia a l'arcàdia feliç d'aquells infants. Dificultats de comunicació i

MARCÉ i SANABRA, Francesc.
Racons de Calella de Palafrugell. Barcelona: Viena, 2002. 262 p.

MARQUÈS i SUREDA, Salomó.
L'escola a Catalunya durant el segle XX: el testimoni de les germanes Macau Julià. Girona: Lleure, 2002. 76 p.

MARTÍ PUIG, Salvador. *Rebel·lions, bananes i volcans: política social i societat a Amèrica Central.* Vic/Girona: Eumo / Universitat de Girona, 2002. 316 p.

MASÓ i VALENTÍ, Rafael. *Les tres dimensions de l'arquitecte.* Girona: Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, 2002. 139 p.

MILLÀ, Mariona. *Bestiari: a mig camí de la imatge tangible i la representació il·lusòria.* Figueres: March editor, 2002. 21 p.

MOENO, José Rafael. *Jeroni Moner.* Girona: Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, 2002. 109 p.

MOLINAS i FALGUERAS, Lluís. *La Costa Brava: un plató per al cinema.* Girona: L'Estudi Comunicació / La Proa, diari del Baix Empordà, 2002. 11 p.

Origen i futur de l'home: un recull de llibres i pel·lícules per entendre millor la nostra evolució. Girona: Ajuntament de Girona, 2002. [20] p.

OTÓN FERRÀ, Joana. *La Maria de les bledes (i altres històries).* Perpinyà/Girona: Trabucaire/Alzamora, 2002. 157 p.

PAGÈS, Joan. *Pràctiques de lògica: exercicis de lògica d'enunciació i lògica de primer ordre.* Girona: Universitat de Girona, 2002. 209 p.

PALLISSERA DÍAZ, Maria; Vilà, Montserrat. *La Integració laboral de persones amb grans discapacitats físiques a les comarques*

de Girona: estudi del col·lectiu, necessitats d'acció socioeducativa i alternatives d'integració laboral. [S.l.]: Girona: MIFAS, 2002. 115 p.

PÀMIAS i GRAU, Jordi; DESCALS, Joan [dibuixos]. *Ronda dels dies*. Girona: Ajuntament de Girona, 2002. 12 p.

PARDINI, Giovanni; PINTÓ, Josep. *Fire, landscape and biodiversity: an appraisal of the effects and effectiveness*. Girona: Servei de Publicacions de la Universitat de Girona, 2002. 218 p.

PARISOT, Christian. *Modigliani i l'Escola de París: art, amor i drama*. Girona: Fundació Caixa de Girona, 2002. 247 p.

PASTELLS, Josep. *Witxi*. Barcelona: Llibres de l'Índex, 2002. 128 p.

PÉREZ HERRERO, Luis. *Fiscalitat aplicada a la petita i mitjana empresa. Introducció i fiscalitat indirecta*. Girona: Universitat de Girona, 2001. 255 p.

PÉREZ i VERDIELL, Vicenç. *La Croada dels llops*. Perpinyà/Girona: Trabucaire/Alzamora, 2002. 141 p.

PÉREZ, Aurora. *El retaule de Cadaqués*. Barcelona: Pòrtic, 2002. 179 p.

PINTER, Harold [trad. Miquel Berga]. *Engany*. Tarragona: Arola, 2001. 126 p.

PLA i GALLART, Joaquim. *Justícia i Pau: 1975-2000*. Girona: Secretariat de Justícia i Pau, 2002. 97 p.

PLANES i MUNDET, Josep. *Girona i el GRUP*. Girona: CCG, 2002. 112 p.

PONS i BUSQUETS, Jordi. *El cinema: història d'una fascinació*. Girona: Fundació Museu del Cinema - Col·lecció Tomàs Mallol, 2002. 221 p.

PRAT, Enric; VILA, Pep. *Mil anys de llengua i literatura catalanes*

accés, dificultats de subministres, dificultats de condicionament, dificultats de serveis... Eren temps de postguerra i tot just es posava fil a l'agulla del progrés. Però això era cosa dels grans; els infants, endolcit amb el pa amb xocolata del berenar, recorden un temps màgic on el món era just i rodó, i aquest és el referent que els ha restat de la seva infantesa i de la de tantes nenes i nens d'aleshores, dones i homes fets i drets que avui trepitgen amb recança el seu passat a la ciutat-jardí.

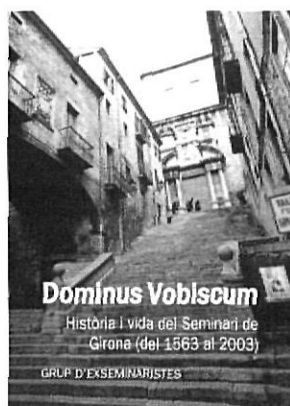
Rosa Maria Gil Tort

Històries aproximadament increïbles

GRUP D'EXSEMINARISTES.
Dominus Vobiscum. Història i vida del Seminari de Girona (del 1563 al 2003). J. J. Comunicació. Girona, 2003. 284 pàgines.

Fa uns mesos, en ocasió de la mort de Josep M. Giro-nella un sacerdot actiu digué que aquest escriptor havia magnificat, potser excessivament, el poc temps que passà al Seminari de Girona, estudiant per a capellà. Com a contrapunt del comentari jo diria, abans de res, que els autors del llibre *Dominus Vobiscum*

(que tracta sobre l'esmentat seminari), s'han quedat curts en escriure i descriure aquella vida d'internat, principalment en els anys daurats d'afluència, de la postguerra civil al Concili Vaticà Segon (1940-1962).

És clar que hi ha un abans important, oïmés tenint en compte que el de Girona és un Seminari sorgit del Concili de Trento (1545-1563), del *Sacrosanto, Eumènic y General Concilio de Trento* —així ens ho deien. També hi ha un després: però ja no és l'internat rigorós, espartà, ferreny i bloquejat de l'època esmentada, de la guerra a l'últim concili. Una vivència personal, però no pas única, dona llum quant a la rigorositat de l'internament: l'any 1959 no em van deixar anar al casament de la meva germana, a Sant Feliu de Pallerols; era una festa mundana, tot i haver-se casat per la Santa Mare Església, evidentment. Sí en canvi donaven unes hores de permís per a l'enterra-

ment de familiars de primer grau, o per una visita pastoral del senyor bisbe al poble respectiu.

Però anem al llibre, que d'això es tracta. Sobretot, és molt llegidor; però ho és en funció del destinatari, del lector. Està dedicat (per dir-ho així) molt especialment als exresidents d'aquella santa casa, que són als qui aprofita més la lectura; ho dic perquè ho he experimentat i també indagat lectors que no són «ex». És una obra escrita a moltes mans i per tant hi ha estils diversos. Això li dona amenitat i varietat, és com si es tractés de varis llibres en un de sol; però trobo que queda una mida descompensat, desnivellat quant a la història i als estadants d'aquella alta baluerna. Per concretar: quan s'acaba el Concili Vaticà Segon es produeix una desbandada general, la casa continua existint i exercint, amb molta menys parròquia, això sí; però el *Dominus Vobiscum* li dedica poca atenció, poques pàgines, en comparació amb els anys anteriors.

Una altra cosa, que no és elogi ni blasme sinó constatació pelada, és que en algunes pàgines s'hi endevina com una sensació de rebuig, quasi gosaria dir de condemna, envers les actuacions de directors, prefectes i professors de la vella, santa casa. És clar que tothom té dret a mostrar-se content o disgustat d'aque-